

SZAKMÁRY DALMA
Pohár sör

Azt hiszem, az ilyen típusra mondják, hogy tenyeres-talpas menyecske. Klári – a nevét megjegyeztem – negyvenes nő, hangosan beszélt, döcögve nevetett, vég nélkül mosolygott, és szappanillata volt. Csak egyszer beszélgettünk, ő jött oda, miközben az urnafalat tisztogattam. Vagy három órát mesélt az első férjéről és a közös életükről, ott, a temető közepén. Nem emlékszem mindenre, csak arra, hogy átragadt rám a derűje.

Négy éve voltunk házasok, gyerek nincsen. A sulit után egy varrodában kezdtem dolgozni, ő volt az egyik idősebb kolléganő fia. Az anyósom hamar kinézett magának, mondta később, hogy kezdettől tudta, jó menyé lennék, és persze be is dobta magát. Valami vállalati ünnepségre becibálta a Ferit, egyenesen hozzám vonszolta, aztán ott hagyott minket. Borzasztó zavarban voltunk, nagyon kínos volt az egész.

Feri egy évig katona volt, gondolkodott rajta, hogy hivatásos lesz, de aztán inkább kamionozni kezdett. Sofőr volt a seregben, szerette csinálni. Másfél év járás után kérte meg a kezem, de az esküvő előtt még gályázott egy évet az osztrákoknál, kutas volt. Szép, nagy esküvőt akart, úgy is lett. Óriásit mulattunk.

Utáltam, hogy kamionozik, veszélyes volt, meg aztán sokat is volt távol. Kértem, hogy keressen mást, aztán keresett is, talált is. Vezetni, azt nagyon szeretett, meg utazni. Sokat ültem mellette az anyósülésen, mindig jó kedve volt, ha autózhatott. Persze a rádióhoz nem lehetett hozzányúlni, az volt a mániája, hogy csak az választ zenét, aki vezet. Ezen mindig mosolyogtunk, mert én nem tudtam vezetni.

Szóval aztán ügynök lett, nem mondom, hogy álmai munkája, de jól csinálta. Szelíd erőszakkal tukmálta az emberekre a takarítógépeket, edényeket, ilyeneket. Jól keresett, gyűjtöttünk házra. Legyen meg a ház, legalább kezdjük el, aztán jöhetnek a gyerekek. Jól volt így, időnk, mint a tenger. Aztán egy vidéki termékbemutató után hívott, hogy nem jönne már haza, késő van, és marasztalják estére. Még mit nem, mondtam, gyere haza, én nem

szeretek úgy kelni, hogy nem vagy itt mellettem. Bele is nevetett a telefonba, mondta, hogy jó, ennek nem tud ellenállni, de ha már éjszaka kell vezetni, hogy a kis felesége jól keljen, leszek szíves megvárni ébren. Reggel a kórház telefonja keltett fel, hogy bemennék-e azonosítani. Aztán bent a rendőrök mondták, hogy valószínűleg elaludt a volánál, fának csapódott, a mentőben halt meg. Másnak nem esett baja.

Jól viseltem, tényleg. Sokan segítettek. Visszaköltöztem apámhoz, sokat melóztam, mindent elvállaltam. Feri nagyon hiányzott, sokat is bőgtem, mint egy iskoláslány. Nevetni, hát azt nem tudtam egy ideig.

Aztán voltam itt a Ferinél, és a villamosmegállóban rám köszönt egy nő. Jólöltözött nő volt, iskola-társam, de sosem voltunk igazán jóban. Te, hát igyunk meg valamit, itt egy hely. Jó, mondtam, nem tudom, miért. Mindegy volt, hogy beülök-e vele, vagy bárki mással, de nem akartam bunkó lenni, ha már így rám köszönt.

Leültünk a kerthelyiségbe, és a „mivanveledezerévenemláltalaktavalyinemjöttélelázostálytalálkozóraférjhezmentél” áradatra elmondtam, hogy jól vagyok, és nincs férjem. Ó, mondta. Gyerek, kérdezte, nincs, feleltem. Ó, és hol laksz, a szüleimnél, ó, és van valakid, nincs, ó, és munkád azért van, ugye, van. Elnevette magát, azt hiszem, megkönnyebbült, hogy legalább van miről beszélgetni, aztán elkezdte és mondta a férjét, a kertes házat, a balatoni apartmant, a vállalkozást, mutatott képeket a két gyerekről, egy bünronda kutyáról, a horvát nyaralásról, aztán elkezdte az osztálytársakat, hogy ez meghalt, az elvált, és képzeld, az meg nem is ment férjhez. Én sört rendeltem, hát ittam némán, mondta ő magától, még reagálni se kellett nagyon, néha bólintottam. Te, mondta. Hogyhogy nem mentél férjhez? Figyelj, én nem akarok tanácsokat adni, de nekünk nőknek nincs sok időnk ám. Szóval, ha akad valaki, ne nagyon gondolkodj, hidd el nekem, sokat számít, hogy nem maradsz egyedül. Érted, már nem vagyunk húszévesek, meg aztán a gyereket fel is kell nevelni. Ha holnap szülnél, akkor is, hány éves leszel az érettségijére? Én azt mondom, fogj valami rendes fickót, és szüljél. Látod, a Bori se ment férjhez, aztán iszik, mint a kefekötő... Felálltam és halkán azt mondtam közel hajolva hozzá: ne haragudj, ne felejtse el, hogy hol tartottál, de ki kell mennem, átszaladt rajtam ez a pohár sör!

Bementem, odaadtam a pultnál a söröm árát, aztán kisétáltam. Gondoltam, gyalog megyek le a hegyről, de két utca után meg kellett álljak, annyira rám jött a röhögés. Percekig szakadtam a röhögéstől, aztán nevettem, a könnyem is folyt. Vajon meddig fog ott ülni és várni rám a szerencsétlen? A hülye, gondoltam, és hosszú hónapok után először éreztem jobban magam. Na, Ferikém, gondol-

tam, most aztán megmondták nekünk a tutit, megyek a dolgomra, tök egyszerű, nem igaz?

Klári, ahogy a felidézett történet végére ért, nevetni kezdett. Olyan ellenállhatatlanul dödögött, hogy én is nevetni kezdtem. Ő jó hangosan, én tisztelettel és halkán, mert nem tudtam, hogy illik-e egyáltalán temetőben nevetni.

Piros

Peti beriglizte a fürdőszobaajtót, majd felhajtotta a vécédeszkát. Miközben a farmer gombjával és a slicével bajlódott, észrevette a polcon a dobozt. Fellépett a vécédeszkára, felnyúlt a dobozért. Leült a vécére, ölébe vette és kinyitotta. Egy piros, magas sarkú, női bőrcipő volt benne. Már a múlt héten látta, amikor Anya az ágyon ülve belebújtatta harisnyás lábát, de azt nem tudta, hogy ilyen finom tapintású és jó szagú ez a cipő. Forgatta, és a talpán az árcédulát is megtalálta. Néhány pillanatig még nézegette a lábbelit, újra megszagolta. Aztán felállt, felhajtotta a deszkát, letolta a nadrágját, és a pisisugár alá tartotta az új bőrcipőt. Aztán a másik felét. Dolga végeztével a cipőket gondosan visszarakta, és a dobozt feltette a polcra, a helyére.

Apa négy hete ment el, és három napja beköltözött a Simaképű. Peti az öccsével éveken át hallgatta a másik szobából az eleinte fojtottabb, majd egyre hangosabb veszekedéseket. Néha egy-egy pofon hangjára riadtak fel az éjszaka közepén. Apa elment, Simaképű jött, és Peti az öccsével együtt újabb, zavaros éjszakai zajokat hallgathatott.

Ági néni szóltanul adta át az ellenőrzőt, megismogatta a fiú fejét és bátorítóan rámosolygott.

– Most menj szépen haza. Jó hétvégét!

Két hete Anya haját Klári néni vágta le a fürdőben. Anya vidám volt, és a szomszéd Klárinak be nem állt a szája, úgy nyisszantotta le Anya gesztenyebarna fürtjeit. Peti a szomszéd szobában olvasta a könyvtári *Harry Pottert*, de unta azt is, kívülről fújta az egészet. Unalmában az egyre unalmasabbá váló felnőtteket hallgatta. „Idefigyelj! A lényeg, hogy bármit is viselsz, bárhogyan is nézel ki, mindig, érted, mindig legyen rajtad valami piros. Az bizony megakasztja a férfi szemét. Mindegy, hogy a rúzs a szádon, egy öv vagy egy sál. Mindegy,

csak egy nőn mindig legyen valami piros. Azzal meg lehet fogni a palikat” – mondta Klári néni, miközben rendületlenül csattogtatta a kisollót.

A Simaképűnek rossz szaga van. Rossz a szaga reggel és rossz a vacsoránál – gondolta Peti, miközben a fürdőszobai tükörben kiskamasz arcát fürkészte. Minden megváltozik. Apa elment, és ő reggelente hiába keresi arcán a piros bőrpírt, nincs sehol. Az apja reggel puszival keltette, majd belebrummogott a nyakába, csiklandós érzés volt, és mindig nevettek rajta. Ugyanezt eljátszotta az öccsével is. Peti aztán az apai utasításnak engedelmességgel a fürdőbe ment, arcot és fogat mosni. A bőre, akárcsak kiskamasz lelke, minden érintésre érzékennyé vált. Néhány perc alatt eltűnt ugyan, de az apja szakálla piros foltot hagyott az arcán és nyakán. Minden megváltozik. Az utóbbi hónapokban Peti már csak a pusztit engedte, felnőtt férfiak mégsem brummognak egymás nyakába, igazán nevetséges. Aztán erre nem sokkal beriglizte a fürdőszobaajtót. Őrá senki se nyisson fürdés közben.

Kedvére volt, hogy maga lehet a bezárt fürdőben. Két szobában éltek négyen, és neki olyan nagy szüksége volt arra, hogy békén hagyják. Mindenki hagyja békén. Olyan unalmas, ahogy azt darálják, mit csináljon, mit ne csináljon, mikor szégyellje magát, és mikor kísérje el az öccsét ide vagy oda. Minden megváltozott. Apa elment, az öccse sokat sír, Anya meg a Simaképű pofátlanul vigyorognak éjjel és nappal, ő meg... Minden változik.

Gyűlölte, ahogy a Simaképű Apát játszotta, nevetségesen, erőlködve, méltatlanul. Rossz szaga volt a Simaképűnek.

– Peti! Gyere velem! – szolt a tanító néni és meg sem álltak a tanári szobáig. Nem volt bent senki rajtuk kívül. Ági néni megfogta a vállát és a falitükör felé fordította. – Mi ez itt, Petikém?

Peti először nem tudta, hogy mit is kéne látnia. Aztán észrevette az arcán azt a négy, élénkpiros

csíkot. Eszébe sem jutott, hogy egy kéz nyoma így kirajzolódik az ember arcán. Négy kis vörös hurka. Szinte csodálkozott, hogy így megmaradt a reggeli nyakleves nyoma. Igaz, eddig a fejére még nem nagyon kapott.

Nekiesett a tűzhelynek, akkora pofont kevert le neki Anya. A Simaképu bezzeg végignézte, a cigarettát a szájában izzott, kavargatta a kávéját, és Apa hokedlijén ülve, szótlánul bámult ki a fejből. Petihez nem jutottak el anyja szitkai, csak összekuporodva, fejét védve várt, hogy Anya kitombolja magát. Most nem kapott többet. Anya ordított, bal kezében egy pár piros, magas sarkú, bűdös női bőrcipő.

Csöngetés előtt két perccel ért be a suliba, a füle

még mindig zúgott. Ági néni kiosztotta rajzóra a feladatokat, aztán odalépett Petihez.

Peti hazafelé tartott, a hátizsákban az ellenőrző, benne a beírás: „Tisztelt Szülők! Péter arcán ma egyértelműen bántalmazás nyomát láttam. Kérdésemre szűkszavúan felelt. Mivel már máskor is láttam Péter testén kisebb-nagyobb sérüléseket, kérem, hogy a hétfő délutáni fogadóórán megjeleni szíveskedjenek! Üdvözlettel: Szabó Ágnes, osztályfőnök.”

Péntek van. Apa vasárnap elviszi őt és az öccsét fagyaltozni. Úgy döntött, hogy még ma este megmutatja az ellenőrzőt. Két nap alatt biztosan elmúlik a piros.

PÁL SÁNDOR

M

Az maradt meg, ahogy a garbód igazgattad. Finoman, simítgatva, egyre feljebb a nyakadon, de az mindig visszacsúszott. Ettől nem tudok aludni most. Nézem, mi van a kávémban: tej, tej permeátum, cukor, instant kávépor, tartósítószer. (Minden este belenyomom a fejem az ágyba és kényszerítem magam. Ha nem fázom, vagy valaki nem fázik mellettem, nem megy.) Végül én is garbós pulóvert vettem fel. Forgolódtam, hogy megpillantsalak. Mindenki más volt, kivéve téged. Sokáig nem tudtam, hogy egy nőről neveztek el ezt. Talán mindent, ami fojtogat.

Nyugalom

B-nek

Mi köt még ide, ehhez a műanyag székhez, a cipősdobozhoz, az ajtófélfához, nem tudom, csak azt, hogy veled lett volna jó, vagy ha nem is, igazi. Mintha mindig szürkület lenne (akkor ébredek, amikor körvonalukból kivetkőznek a tárgyak). A szádra emlékszem, a nyálad ízére is, de a nyelved úgy féltetted, mint engem. Öt óra negyvenkét perc. Csak annyit kérek, hogy ne gondoldj rá, majd más fog. Mire lekapcsolom a folyosón a villanyt, már biztos vagyok benne, hogy veled lett volna jó, és azon gondolkodom, hogy nekem mástól kellett megtudnom, hogy a gyönyör nemesített fájdalom.